

La florida dels ametllers

La flor primerica dels ametllers, la capanul·la d'un blanc rosat ja es gronxola pels tossals assoleiats i per les quintanes aubagues; som en plé hivern, i ja oim el brunzir de les abelles i brumerots com van copsant la mel pulcre de la flor de l'ametller. Aquesta flor atrevida que no l'espanta el rou gerbrat ni les ventoleres arriçades, és un herald que cavalcant dalt d'uns braços gronxadissos i perfumats, ens anuncia que la bonança es va apropant, la flor de l'ametller ve a ésser un esperó per a fer marxar els dies curts i frets, les nits llargues i afroses; aquesta flor sonrosada ens anuncia aquell temps dels roserars encesos, de clavells de mil colors, aquell temps dels prats catifats d'una herba com l'esmeragda... ens anuncia les nits silentes, que les estrelles cauen dins de les aigües dels bassials, aquelles nits que la lluna per sobre de les tanques dels horts i jardins encen els lil·lars i els dona un xic de la seva llum dins de la seva flor diminuta i moradencia... La flor de l'ametller ens fa sentir la flaire del romer en flor sobre d'una catifa de vellut de violetes...

Albirem en aquests dies darrers de gener dalt d'una coma que apar que sía nevada, tot de rengleres d'ametllers, cap al tard, el sol apar que hi deixi la seva mel, i entafurat entre les seves branques perfumades no s'en sap dessixir... és per això que cada dia el sol es va fonent més tard... Enguany entre les branques dels ametllers florits, i lluquem jorns de felicitat, un sol prometedor, plé d'esperances, un sol que omple el nostre verger de noves energies, de dolços neguits... que esperona als éssers atrofiats, que dona braó als pits i força als braços... esguardem per entre les branques dels ametllers florits, com la tempesta va marxant i s'apropa la bonança.

V. M.

La caritat

La masia de can Gop era una de les més conegudes de la rodalia.

Tothom hi tenia certa simpatia degut al bon caràcter dels seus amos, en Gop i la seva muller na Rosa. Aquests ja eren d'avançada edat, i tenien dos fills grans, Jordi i Eulària.

L'Eulària era guapa, franca i riallera. Els seus ulls com dos estels enlluernadors augmentaven la formosor de la seva cara; tot el poble l'estimava, i tothom desitjava d'estar al costat d'ella a passar algun ratet d'esplai.

Els pares estaven joiolosos del carinyo i respectuós afecte que hom tenia a la seva filla, però en canvi tenien cert mal humor al veure que al seu fill, en Jordi, tothom s'el mirava de reüll, i no gosaven quasi parlar-li.

A la masia es tenia per costum tradicional donar almoina a tots els pobres que hi passaven; allí els donaven menjar, i a més, tenien un cobert on aixoplugar-se, on no hi mancava mai l'estiva de llenya per a poguer-s'hi escalfar els pobres acollits en aquella bona casa.

L'Eulària, que n'estava de contenta de poguer fer caritat als pobres! Això li proporsionava les millors satisfaccions.

En canvi, en Jordi no podia veure cap captaire al cobert, que no li parlés tan grollerament com sabia.

Es clar, els pobres, al donar el vol pel poble, i preguntar-los-hi els

veïns com els anava l'estada a la masia de can Gop, contestaven que n'estaven molt contents, però que el fill de la casa sempre els deia paraules ofensives i molestes que no eren del seu gust.

De l'Eulària, només en deien que alabances, igualment que dels seus pares.

**

Passaren alguns anys, i els amos de la masia traspasaren a millor vida, quedant solament els dos germans hereus de l'hisenda.

La caritat que es feia abans, s'acabava per moments. L'Eulària feia el que podia per accontentar els pobres captaires, però si alguna volta ho veia el seu germà, ja se la mirava amb cara farrenya, i li deia qualsevol paraula.

El bon cor de la noia no podia aguantar aquell sofriment, doncs la bondat que tenia no la podia tornar enrera.

Tot de sopte, el poble s'enterà que la bona Eulària havia entrat en un Convent proper, de religioses de la Caritat.

Els captaires s'anaren apartant de la masia, fins que quedà disolta per complet l'obra de caritat que es venia fent en aquella casa.

En Jordi, quedà sol, sense opinió amistat de cap dels seus conveïns.

**

A la matinada d'un dia d'hivern, en l'Hospital proper del poble es

donaren compte que en un replà de l'escala hi havia un home arronsat de fred i quasi sense roba que el guardés d'apuell mal temps. La monja que s'en donà compte en donà coneixement, i tot seguit aquell infeliç fou conduït a una cambra, on fou cuidat tan bé com pogueren.

Aquell home resultà ésser en Jordi, i la seva bona germana Eulària estigué sempre al seu costat fins el moment d'aixugar-li la darrera llàgrima i cuidant-lo carinyosament en els darrers moments de la seva vida.

L'orgull d'en Jordi havia estat abatut i fou allavors com els captaires a qui havia llençat de la masia.

Jordi de l'Estany

Nota oficiosa sobre la nota de Primo de Rivera donada la matinada del diumenge

Madrid, 27. — Aquesta matinada, a l'Oficina de Censura, han facilitat la següent nota oficiosa:

"Algunos periódicos han pretendido comentar la nota facilitada por el general Primo de Rivera que se publicó el domingo.

A ello se ha opuesto la Censura, por entender que en el estado actual lo procedente es esperar el resultado de la consulta, puesto que del mismo y de cuento sea necesario enterar al país, lo hará el jefe del Gobierno con la claridad y sinceridad en el acostumbradas."

Per una classificació de partits pecuaris

S'ha disposat que per la Direcció General d'Agricultura s'ordini als inspectors provincials d'higiene i Sanitat pecuària que procedixin amb tota urgència possible a formular un projecte de classificació de partits pecuaris i inspeccions municipals de les respectives províncies en la forma proposada en l'article 311 del reglament d'epizooties, i sense perjudici d'aquests treballs, als efectes del que en resulti, es reserva el títol d'inspector municipal de Sanitat pecuària, amb dret a passar a plaça de qualsevol província sense necessitat de sotmetre's a examen o oposició a favor d'aquells veterinaris que exerceixin degudament amb exemplaritat el càrrec en propietat i els que l'obtingueren d'acord amb els preceptes vigents en la data del seu nomenament i que no han estat objecte de correccions en l'exercici dels seus serveis, així com a favor dels que justifiquin haver aprovat oposicions per a inspectors provincials o municipals, al qual efecte els interessats que es creguin amb dret podran fer-ho valer, bé a la Direcció General d'Agricultura per conducte de la Inspecció Provincial respectiva i amb informe d'aquesta, en el termini de quaranta dies, a comptar des del següent al que aparegui aquesta Reial ordre a la «Gaceta» de Madrid, d'acord amb els models que publica la Direcció General i acompanyant els certificats degudament reintegrats.

Els polítics insincers

Hom vé parlant amb massa insistència i massa despectivament de la política.

Això no vol pas dir que n'anem a fer un elogi desmesurat, col·locant-nos davant d'aquesta atmòsfera creada precisament en forma que ni els polítics ni els que blasmen d'aquests, per poc que s'estimin, gosarien a fer-se seva. En aquest tema, com en totes les coses que produeixen divisions entre els que opinen, no es desglosa pas la raó en un costat i la culpa en altre sinó que cada tendència s'emporta un xic de tot això.

Quant l'acusació a n'els polítics hom la fa amb certa impunitat, el sentit comú aconsella, sinó una posició favorable envers aquests, almenys certa prudència en l'atac. Per això no estarà per demés que traguem a relluir la part de raó que aquests tenen.

L'inconvenient perquè les coses estiguin en el lloc que els toca és que els polítics no hagin decidit fer llur defensa col·lectiva, com a classe; en canvi, però, això acusa una honradesa en aquests senyors tan combatuts per els impolítics, La fidelitat al credo profetat, el servei a les idees respectives, que en la majoria dels cassos està lluny d'ésser la base econòmica, és preferit; per are, a n'això que podríem anomenar el professionalisme polític.

No queden amagats per nosaltres, els defectes que puguin tenir els elements que militen en política, com en totes les obres i totes actuacions trobaran els que tenen un temperament analític i més encara si previament estan inclinats a la malvolença; però caldria que els crítics fessin més honor a llur posició, es a dir que fossin més imparcials.

I posats a parlar d'aquests pseudo-crítics no estarà per demés que acabem clasificant-los en dugues categories: els indiferents i els actius.

Els primers no contenen lo funesta que és la seva actitud, caldria que es preguntessin que seria de la civilització sense la vida pública de la qual per dignitat no poden malparlar si mai l'han servit. En quant als segons, als políticoides, només cal fer-los observar que agreujada per certa quantitat d'hipocresia la seva actuació és eminentment política.

Emili Codina

Barcelona, 27 Gener 1930

Programa de l'«Agrupació Excursionista» pel mes de Febrer

Dia 2. Excursió d'estudi i excavacions al dòlmen de Séllecs, dirigida pel senyor Josep Colominas, de la secció de Investigacions Arqueològiques de la Diputació de Barcelona. Lloc de reunió a l'estació de França, a les 6'35. Cap de Colla Llobet.

Dies 15 i 16. Palautordera, poble de Montseny, Turó de l'Home, Les Agudes, Santa Fé i Gualba. Reunió a l'estació de França a les 18'30 del dia 15. Cap de Colla Fort.

Dia 23. La Garriga, Santa Margarida, Roca Centella, Vallcarca i Figaró. Cap de Colla Riera. Reunió a les 6'40 a la plaça de l'església.

Els que tot i no ésser socis voldran assistir a alguna excursió podran fer-ho presentant-se al lloc de reunió senyalat.